

„Ambersail“ vizitinė kortelė Kanaruose

Ižanga |

GRĮŽIMAS Į KRANTĄ – NAUJOS KELIŅŲ PRADŽIA

Mano buriavimo patirtis yra mano amžius plius devyni mėnesiai. Man tai atskleidė Tėtis, kuris taip pat buriuoja nuo vaikystės, o su mama susipažino būtent po burėmis. Su kiekviena diena mano buriavimo stažas didėja, o paskutinis didžiausias ir, žinoma, reikšmingiausias plaukimas – tai Tūkstantmečio odisėjos projektas su šūkiu „Vienas vardas – Lietuva“. Dalyvavau trečiame ir vienuoliktame Tūkstantmečio odisėjos etapuose.

Tūkstantmečio odisėja – tai devynis mėnesius trukęs jachtos „Ambersail“ žygis aplink pasaulį per jūras ir vandenynus. Mes, 120 Lietuvos buriotojų, įveikėme 43 427 jūrmyles (80,5 tūkstančio kilometrų). Aplankėme Europą, Afriką, Australiją su Okeanijos salynui priklausančia Naująja Zelandija, Pietų ir Šiaurės Ameriką. Odisėjos metu penkiuose žemynuose devyniolikoje pasaulio šalių būrėsi ten įsikūrusios lietuvių bendruomenės, kad visi vienu metu atšvęstų Lietuvos vardo paminėjimo tūkstantmečio šventę ir kad 2009 metų liepos 6 dienos išvakarėse 21 valandą Lietuvos laiku per Žemę nuvilnytų „Tautiška giesmė“ – ją drauge giedoti turėjo viso pasaulio lietuviai.

Ką patyriau per Tūkstantmečio odisėjos misiją ir sudėjau į šį pasakojimą, yra mano asmeninė vadybinė patirtis. Tai vadovo – azartiško žmogaus, mėgstancio iššūkius – įžvalgos, parsivežtos iš jūros į... verslo vandenį.

Daugelį buriavimo pamokų perkėles į įmonės vadovo kasdienybės verpetus supratau, kad jos veikia bei pasitvirtina ir čia. Žinoma, laive galioja savos tradicijos ir savi – rašyti ar nerašyti – įstatymai. Tačiau laive kur kas greičiau išsigrynina visi dalykai, čia itin svarbu susitelkti, tad nelieka vietos jokiam balastui. Todėl ilgainiui supranti, kad laivas – tai lyg mažytis valstybės ar įmonės modelis, kur įgula yra darbuotojai, o kapitonas – vadovas.

Mano buriavimo ir verslo patirtis papildė viena kitą – jos susiliejo į vieną lyg nerimstantys vandenys ir netikėtai išplukdė tam tikrus atsakymus, ne sykį į krantą išmetė vienos ar kitos keblios situacijos sprendimus. Kaip nepasiduoti panikai ir stresui? Ko mus moko štormas? O štilis? Koks turėtų būti kapitonas arba apskritai lyderis? Kokios jo savybės įkvepia pasitikėjimą, o kokios kelia sumaištį? Kur yra demokratijos ribos? Kaip suvaldyti ir sutelkti kūrybingam darbui skirtingų žmonių komandą?

Todėl netrukus po to, kai iškilmingai nugriaudėjo Tūkstantmečio odisėjos buriotojų sutiktuvės, ėmiau susitikinėti su žmonėmis. Jų būta labai skirtingų. Dažnai – niekada neštačiusių kojos ant jokio laivo denio.

Kam to reikėjo? Kad pasidalyčiau savo patirtimi. Kad pasikalbėtume apie tai, ko mane ir mus visus išmokė ir galėtų išmokyti jūra.

Tad pasikalbėkime.